

Jean Westhovens te Stein Ruwe bolstere, blanke pit!

Als het vliegseizoen met de duiven is afgelopen dan breekt de tijd aan voor vergaderingen en kampioenshuldigen. Dat zijn van die evenementen waar zich de duivenliefhebbers in het stille seizoen weer treffen. En dan hoor je wel het een en ander. Onlangs op de vergadering van mijn vereniging kreeg ik te horen dat er enkele leden in mijn club geen duivenringen voor het jaar 2025 hadden besteld. Dat betekende dat deze met de duivensport gingen ophouden. En bij die betreffende werd ook de 86 jarige **Jean Westhovens** genoemd. Na een lange loopbaan als duivenmelker waarin hij de top van de Limburgse duivensport bereikte zal hij met pijn in het hart afscheid gaan nemen van zijn geliefde hobby. Ik nam dat bericht voor kennisgeving aan en daar hield het bij op. Een dezer dagen reed ik op mijn mobilescooter door de straat waar Jean Westhovens woont. En alsof het zo moest zijn zag ik hem op het voetpad voor zijn huis staan. Ik maakte een stop en begroette hem met een hartelijk hallo! Dat had het gevolg dat ik even later bij hem in de woonkamer het over koetjes en kalfjes had. Mijn bezoek aan hem dat was niet mijn eerste keer. Door de vele jaren heen zijn het verschillende keren geweest dat ik over hem een reportage maakte omdat hij in het samenspel en bij de bond weer bij de kampioenen was. “Zijn prestaties waren legendarisch en bij elke wedvlucht zette hij ons op scherp”. Zoals hij bijvoorbeeld jaren geleden deed op de Provinciale wedvlucht van Creil. Met ruime voorsprong won Jean toen de wedvlucht en kregen 4427 Limburgse duiven het nakijken. Om allemaal zijn overwinningen en successen op te noemen de hij in de seizoenen heeft behaald in zijn voormalige club “de Blauwe doffer “ en ook het voormalige SS-Maaskant, is onmogelijk. Het zijn er te veel en het zou saai worden om die te noemen. Helaas kwam er de klad in!

Het keerpunt in zijn successen kwam pas toen het vorige seizoen zijn gezondheid verslechterde en het een grote invloed had op zijn passie. Een nieuwe heup en een rugoperatie waren de oorzaak dat het verzorgen van de duiven geen bron van ontspanning meer was maar een zware last. Waar hij voordien met plezier elke dag zijn duiven verzorgde is het nu een gevecht geworden. Met een kruk strompelt ik nu door het hok, en doe wat ik nog kan. Hij zegt: Ik ben geen melker die alles tot in de puntjes heeft, maar de kleine beetjes die ik voordien deed kan ik niet meer aan. Ik hoop met de hulp van mijn clubgenoot en achterbuurman het volgende seizoen nog mee te bollen en wat het verder zal worden dat zal de toekomst uitwijzen. In het vroegere Stein hadden de meeste mensen een bijnaam en die had ook Jean. Toen jij nog jong en knap was had hij een fraaie kop met zwart krullend haar. Het was daarom dat ze hem “*de Zwarte*

Jean” noemde. Maar door haardos nu dun en grijs soorten zijn z’n duiven? grote ogen op en kan bijna houden. Ras en soort, zegt toon, ze zijn van Jan en aan dat hij die heeft van vrienden-liefhebbers uit van de duivenmarkt in het

dat prullen? Kijk eens daar, hij wijst met zijn vinger naar de kast in de keuken, wat staat daar? Daar stonden zijn gewonnen trofeeën rij aan rij als bewijs. Bomvol. De duivensport is voor Jean een echte hobby die gepaard gaat met gezelligheid en gein. Naast zijn duiven heeft hij nog andere beesten. Groot en klein wemelt er op zijn goedje. Hij heeft een oude hond die onlangs bij de dierenarts 18 tanden kreeg getrokken, er scharrelen vier kippen rond, er zitten twee fretten in een ruime kooi en in een volièrè vliegen allerlei zangvogels en nog meer levend spul. Het is een fauna die verwijst naar het dierenleven in zijn achtertuin. Enfin, de middag dat ik bij hem thuis was heb ik een genoeglijke tijd gehad. Want met Jean over duiven praten dat verveelt niet. Als hij de duivenjas aan de kapstok hangt zal zijn afwezigheid bij onze club L.U.Z. een groot verlies zijn. We zullen hem gaan missen maar zijn verhalen en prestaties zullen blijven. Bij mijn vertrek kreeg ik van hem mee: *“Hoewel het einde van mijn tijd met de duiven in aankomst is, draag ik de herinneringen met me mee want de duivensport heeft me zoveel gegeven, waar ik dankbaar voor ben bij elke wedvlucht die ik heb meegemaakt.”*

(Pie Schepers).

de tand des tijds is zijn geworden. En van welk Bij die vraag trekt hij zijn lach niet meer hij op een roepende Alleman. Dan geeft hij clubgenoten en van de regio. En ook nog Belgische Lier. En zijn